

מ"ח 6232/13 - גלעד לוי נגד היועץ המשפטי לממשלה

בבית המשפט העליון
מ"ח 6232/13

לפני: כבוד המשנה לנשיא מ' נאור

המבקש: גלעד לוי

נ ג ד

המשיב: היועץ המשפטי לממשלה

בקשה לקיום משפט חוזר

המבקש: בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשה להורות על קיומו של משפט חוזר לפי סעיף 31 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט).

2. ביום 22.12.2011 קיבל המבקש דו"ח חניה על סך 250 ₪, בגין חניה במקום שנאסר בתמרוך לחניה או לעצירה. הוא ביקש להישפט וזומן לדיון בבית המשפט לעניינים מקומיים בחיפה. בהודעתו לבית המשפט מיום 25.12.2012, פירט המבקש את טענותיו. הוא לא התייבב לדיון שנקבע ליום 9.4.2013. המבקש נשפט שלא בנוכחותו ונחשב כמי שמודה בכתב האישום. הוא הורשע ונידון לקנס בסך 500 ₪ או לריצוי חמישה ימי מאסר תחת הקנס (ת"פ 500495-9-2, כבוד השופט ג' בסול). במכתב מיום 17.4.2013 שב ושטח טענותיו בפני בית המשפט לעניינים מקומיים בחיפה. בית המשפט קבע כי לא נמצאה עילה לביטול פסק הדין וציין כי ניתנה למבקש הזדמנות לטעון ולהציג אסמכתאות ומשלא עשה כן, נשפט כדין בהעדרו.

3. בעקבות זאת הגיש המבקש את הבקשה שלפניי לקיום משפט חוזר. לטענתו, אין כל ראייה כי חנה במקום אסור לחניה, למעט צילום רכבו, ולא הוכח כי במקום היה שילוט המלמד כי אכן אסור לחנות במקום. לדעתו, מדובר בגזל כספים. בנוסף, מלין המבקש על משך הטיפול בבקשתו בבית המשפט לעניינים מקומיים בחיפה.

4. המדינה מתנגדת לבקשה. היא מציינת כי המבקש לא מציג כל נימוק או עילה לקיום משפט חוזר. לדבריה, הוא חוזר על טענות שהעלה בפני בית משפט לעניינים מקומיים בניסיון לזכות בהזדמנות נוספת לנהל הליך לאחר שהחמיץ את ההזדמנות לה היה זכאי. בנוסף, היא מעירה כי המבקש לא מיצה את זכותו לערער על פסק הדין ותחת זאת פנה במישרין לבית משפט זה. כמו כן, הוא לא הסביר את העדרו מהדין בבית משפט לעניינים מקומיים, אליו זומן כדין ולא נימק את בקשתו לביטול פסק הדין. לדעת המדינה, השימוש בהליך של משפט חוזר הינו מופרז ובלתי הולם בהתחשב באופי ההליכים והעבירה הנדונה. לשיטתה, ככלל אין מקום לקיים משפט חוזר בעבירות קנס, עבירות שנקבעו להן סדרי דין מיוחדים שתכליתם ייעול ההליכים. המדינה מוצאת חיזוק לכך בעובדה שההליך של משפט חוזר מתקיים בבית המשפט העליון או בבית המשפט המחוזי בלבד.

5. לאחר שעיינתי בבקשה ובתשובה לה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. הבקשה הלקונית אינה כוללת אף ראשית ראייה שיש בה לבסס את טענותיו הכלליות של המבקש ולא ניתן למצוא בה, ולו ברמז, כל עילה המצדיקה לקיום משפט חוזר. טענותיו המעטות של המבקש הן טענות ערעוריות מובהקות המכוונות נגד נכונות ההכרעה בערכאה הדיונית. כידוע, טענות מסוג זה אינן מצדיקות קיום משפט חוזר, שכן הליך זה אינו מהווה הליך ערעור נוסף (מ"ח 779/13 יקותיאל נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (6.6.2013)). במקרה דנא, המבקש כלל לא התייבב לדיון שנקבע בעניינו, בלא כל הסבר. בנוסף, הוא נמנע מלממש את האפשרות שעמדה לו לערער על פסק הדין, ותחת זאת מיהר לפנות להליך החריג של משפט חוזר. משפט חוזר אינו מהווה תחליף להליכים הקבועים בדין, לרבות הליכי ערעור, ולא ניתן להשלים בגדרו את אשר החסיר המבקש בהליך המקורי (ראו, מ"ח 5810/02 שגיב נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (21.7.2002)). לאור האמור, לא מצאתי מקום להיענות לבקשה.

6. בשולי הדברים אבהיר כי העובדה שבמקרה דנא לא נמצא מקום לקיום משפט חוזר אינה מלמדת על צדקת טענתה העקרונית של המדינה בדבר חוסר התאמתו של הליך זה לעבירות מסוימות, בדגש על עבירות קנס שחלים עליהן סדרי דין מיוחדים. טענה זו כבר נדונה על ידי במקום אחר ונדחתה (ראו, מ"ח 3975/13 אלדן תחבורה בע"מ נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (29.10.2013)) ואיני רואה לשנות מעמדתי זו.

7. סוף דבר: הבקשה לעריכת משפט חוזר נדחית.

ניתנה היום, ז' אדר ב' התשע"ד (9.3.2014).

המשנה לנשיא